

Képek, elfelejtett képek, száműzött jó,
miket elszakítok, ha tovább állok, mert hív az új nap.
Újra, holnaptól újra a véremben forr
a tűzben égő, bennem élő múlt.

Fáradt szívünk között csak nő a táv,
addig nézlek, amíg végül alig ismerek rád.
Csak hallgasd némán, hogyan válunk szét,
és hogyan válik minden a földdel egyenlővé.

Az évek, a megpecsételt évek, szállítják a port,
és felemésztenek, ha megtalálom, de tovább vágyom.
Újra, holnaptól újra a véremben forr
és visszahúz a múlt.

Fáradt szívünk között csak nő a táv,
addig nézlek, amíg végül alig ismerek rád.
Csak hallgasd némán, hogyan válunk szét,
és hogyan válik minden a földdel egyenlővé.

Hova tűnik el minden kép?
Hova szállt el innen?
Oda temetek majd minden jót,
legalább csak hitnek.
Ha álomból építek, az alapzat áll,
de bármit is tehetnék
köztünk csak nő a táv.